

РЕШЕНИЕ

№ 13735

гр. София, 22.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав, в
публично заседание на 19.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Слава Гьошева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **12428** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Н. Н. К., ЕГН [ЕГН], чрез пълномощник адв. Г., със съдебен адрес: [населено място] [улица], ет.2, офис 4 против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-4332-005237 от 24.09.2024г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи – И. В. Й., с която заповед, на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, на Н. Н. К. е наложена принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на ППС“, за срок от шест месеца.

В жалбата се твърди, че обжалваната заповед е нищожна, поради липса на компетентност на органа респ. незаконосъобразна, немотивирана, издадена в нарушение на материалния закон, процесуалните правила и с целта на закона. По същество на спора се твърди, че не е допускател извършителят на нарушението да управлява МПС без необходимата правоспособност. С оглед на изложеното моли съда да постанови решение, с което да отмени заповедта, като незаконосъобразна.

В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, се представлява от адв. Г., който поддържа жалбата и моли оспореният акт като незаконосъобразен да бъде отменен. Претендира разноски, съобразно представен списък.

Ответникът- полицейски инспектор, в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи – И. В. Й., редовно призован, не се явява лично, представлява се от юрк. П., който оспорва жалбата и моли да бъде оставена без уважение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя

писмени бележки.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните поделото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

На 20.09.2024 г. в 13.15 часа К. Н. К. в [населено място], по бул. К. с посока на движение от ул. С. шосе към ул. Обиколна управлявал лек автомобил "О. 3." с рег. СА3676НТ, собственост на Н. Н. К.. При извършена проверка е установено, че водачът управлява след като СУМПС е временно отнето по реда на чл.171 т.1 б.Б от ЗДвП на 06.08.2024 г.

Съставен е АУАН серия ГА № 1229722/20.09.2024 г.

Въз основа на АУАН е издадена Заповед за прилагане на принудителни административни мерки № 24-4332-005237 от 24.09.2024г. по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, с която на Р. Й. Т. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган, съгласно заповед рег. № 6400/07.07.2023 г. на директора на СДВР /л. 16/. Съобразно чл. 171 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки:

По т. 2а. (посл. изм. - ДВ, бр. 2 от 2018 г., в сила от 03.01.2018 г.) прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство:

а) без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

Разпоредбата на чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП постановява, че за да управлява моторно превозно средство, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него превозно средство, да не е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено.

Настоящият съдебен състав намира, че оспорената ПАМ е приложена законосъобразно, тъй като се установява по безспорен начин наличието на изискуемите от нормативната уредба предпоставки за налагането ѝ.

От приложенияте по делото доказателства безспорно се установява, че К. Н. К., който е управлявал процесното ППС, собственост на Н. Н. К., на 20.09.2024 г., е бил неспособен водач, тъй като след извършена проверка служителите на реда са установили, че същият е с отнето СУМПС по административен ред. В приложения акт за установяване на административно нарушение серия GA № 1229722/20.09.2024 г. е отразена описаната фактическа обстановка. Актът е издаден от длъжностно лице в кръга на правомощията му по закон, по установения ред и форма. Същият е официален удостоверяващ документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, който се ползва с презумптивна доказателствена сила за това обстоятелство съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, която не е оборена в хода на съдебното производство. Въз основа на него по безспорен начин се доказва извършеното административно нарушение от водача с отнето по административен ред СУМПС и този факт не се оспорва от жалбоподателя. Самият факт, че водачът е управлявал МПС след като му е било отнето СУМПС, е достатъчно основание за издаване на заповед за прилагане на принудителната административна мярка спрямо собственика - прекратяване регистрацията на ППС. При наличие на законоустановените предпоставки, както е в случая, наказващият орган действа при обвързана компетентност и няма право на самостоятелна преценка относно издаването на ЗППАМ.

Както беше посочено по-горе Законът за движение по пътищата предвижда налагането на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. а) и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице обстоятелствата, посочени по-горе, без да отчита като релевантно наличието или липсата на субективен елемент – знание, вина, наличие на договорни отношения между водача на ППС от една страна и собственика, респ. лична отговорност на водача лишен от право да управлява МПС. Поради това, всички възражения на жалбоподателя в този смисъл са неоснователни. Мярката е наложена в съответствие с целта на закона, която е да се лишат от възможност неспособни лица да управляват МПС, в защита на значимия обществен интерес, свързан с осигуряване на безопасното движение по пътищата, което включва и управление на МПС от правоспособни лица – лица, които притежават свидетелство за управление на МПС, на които същото не е отнето и които не са лишени по този начин от правото да управляват МПС. В оспорената заповед ясно са описани както фактите, така и естеството на наложената мярка, в който смисъл съдът не споделя изложените в жалбата съображения.

По делото не са наведени твърдения от оспорващия, че процесният автомобил е бил управляван от К. К. без знанието на собственика на МПС и при обстоятелства, при които последният не е имал фактическата възможност да осуети такова управление. Въпросът по какъв начин управляването чуждо МПС се е оказало във фактическото владение на К., в случая е ирелевантно, доколкото самата формулировка на чл. 171, т. 2а, б. "а", предл. последно от ЗДвП, не въвежда изрично такова съпричиняване като елемент на основанията за налагане на ПАМ от една страна, а от друга нито са наведени твърдения, нито са събрани доказателства, които да въвеждат обосновано съмнение относно наличието на такова знание.

Вредите в правната си сфера собственикът на ППС може да претендира по общия гражданскоправен ред от причинителя им, но същите не са пречка за налагане на административната принуда, чрез временно прекратяване на регистрацията на ППС, като мярка, предвидена да защити важния обществен интерес, който Законът за движението по пътищата в чл. 1, ал. 2 прогласява, а именно - да се опазват животът и здравето на участниците в движението по пътищата, да се улеснява тяхното придвижване, да се опазват имуществото на юридическите и

физическите лица. Тъй като мярката е наложена за минималния предвиден в закона срок, липсата на мотиви по отношение на срока не е пропуск на административния орган, който да води до незаконосъобразност на заповедта.

Органът е упражнил предоставените му правомощия в съответствие с целта на чл. 22 от ЗАНН, във връзка с чл. 171 от ЗДвП. - да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановят административните нарушения, поради което ЗППАМ отговаря и на целта на закона.

Доколкото обаче се касае за акт на държавата, чрез който се ограничава едно право-правото на собственост, Съдът е длъжен да извърши преценка дали наложената мярка не ограничава по недопустим начин правото на собственост, гарантирано в чл. 1 на Протокол № 1 към Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, съгласно която "Всяко физическо или юридическо лице има право мирно да се ползва от своите притежания. Никой не може да бъде лишен от своите притежания, освен в интерес на обществото и съгласно условията, предвидени в закона и в общите принципи на международното право. Предходните разпоредби не накръняват по никакъв начин правото на държавите да въвеждат такива закони, каквито сметнат за необходими за осъществяването на контрол върху ползването на притежанията в съответствие с общия интерес или за осигуряване на плащането на данъци или други постъпления или глоби. ". Съгласно чл. 5 от Протокол № 1, чл. 1, чл. 2, чл. 3 и чл. 4 са допълнителни членове на Конвенцията, а последната, като ратифицирана от Република Б. със закон, приет от НС на 31 юли 1992 г. - ДВ, бр. 66 от 14.08.1992 г., обн., ДВ, бр. 80 от 2.10.1992 г., е в сила от 7.09.1992 г., като съгласно чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република Б. международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република Б., са част от вътрешното право на страната. Те имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат.

Европейският съд по правата на човека чрез своята съдебна практика е дал критериите, въз основа на които се определя дали е налице нарушение на чл. 1 от Протокол № 1, то която се следва, че първо следва да се провери дали е налице право на собственост, което да попада в приложното поле на разпоредбата; 2) след това следва да се прецени дали е налице намеса на държавата при упражняване на това право от лице, ползващо се със защита и какво е естеството на тази намеса. На последно място следва да се установи дали намесата е позволена съгласно чл. 1, Протокол № 1, т. е. дали тя е предвидена в закона, в интерес на обществото ли е и спазен ли е справедлив баланс между конкуриращите се интереси, т. е. намесата трябва да е съразмерна.

Според Конвенцията, понятието "собственост" има автономно значение, което не се ограничава с притежаването на вещи. В случая обаче се касае за типично право на собственост върху движима вещ, каквото е правото на собственост на жалбоподателя върху ППС, което безспорно попада в приложното поле на чл. 1 от Протокол № 1 към Конвенцията. Процесната принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от шест месеца, несъмнено представлява намеса на държавата при упражняване на правото на собственост на жалбоподателя върху автомобила, тъй като го лишава от възможността за шест месеца не само той лично, но и чрез друго лице да си служи с вещта, която притежава. Както бе посочено по-горе тази мярка е законоустановена със Закона за движение по пътищата. Мярката е предвидена в интерес на обществото – с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата, тъй като управлението на МПС от лице с отнето право на управление на МПС е дейност, която носи риск за живота и здравето на водача и другите участници в движението. Доколко е налице и справедлив баланс между правата на засегнатото лице и интереса на обществото, следва да се прецени с оглед конкретната обстановка: по делото се установи

допускане на ползване на ППС от едно трето лице, което обаче не се легитимира като правоспособен водач. Собственикът на ППС носи задължението, както сам да си служи с него правомерно, така и да не допуска ППС да се ползва от лице, което е с отнето право да управлява МПС, поради което и дължи една завишена отговорност относно предоставянето на управление на собствена на жалбоподателя вещ на едно трето лице. Не изпълнявайки това си задължение, Съдът приема, че в конкретния случай правото на собственост на жалбоподателя не следва да се приема за засегнато по недопустим от Конвенцията начин, съотв. се следва и изводът за съразмерността на приложеното ограничение, още повече, че то е и за минимално предвидения в закона срок.

С оглед изложеното, настоящият състав намира жалбата за неоснователна, а оспореният административен акт за законосъобразен, като не са налице основанията по чл. 146, т. 1-5 АПК за неговата отмяна.

На основание чл. 143, ал. 3 от АПК жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, определено съгласно чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 24, изр. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 71 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Н. К., ЕГН [ЕГН], чрез пълномощник адв. Г., със съдебен адрес: [населено място] [улица], ет.2, офис 4 против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-4332-005237 от 24.09.2024г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи – И. В. Й..

ОСЪЖДА Н. Н. К., ЕГН [ЕГН], чрез пълномощник адв. Г., със съдебен адрес: [населено място] [улица], ет.2, офис 4 да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДВП.

Съдия: